

Sygn. akt I C 1877/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Leszek Kawecki

Protokolant: Beata Olewińska

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2017 roku w Dzierżoniowie

sprawy z powództwa **Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.**

przeciwko **A. R.**

o zapłatę kwoty 25 982,32 zł

I. zasądza od pozwanej **A. R.** na rzecz strony powodowej **Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.** kwotę **25 982,32 zł** (dwadzieścia pięć tysięcy dziewięćset osiemdziesiąt dwa złote trzydzieści dwa grosze) z odsetkami umownymi liczonymi od kwoty 19 857,38 zł w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, jednak nie wyższymi niż dwukrotność wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym, od dnia 19 grudnia 2016 roku do dnia 17 maja 2017 roku;

II. zasądzone w punkcie I wyroku świadczenie pieniężne rozkłada na raty w wysokości po 300 zł (trzysta złotych) miesięcznie, za wyjątkiem ostatniej raty w wysokości 182,32 zł (sto osiemdziesiąt dwa złote trzydzieści dwa grosze), płatne poczynając od daty uprawomocnienia się wyroku, do dnia 20. każdego miesiąca, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w razie zwłoki w płatności którejkolwiek z rat;

III. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę **6 117 zł** tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1877/16

UZASADNIENIE

Strona powodowa Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą

w W. wniosła w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie od pozwanej A. R. kwoty 25 982,32 zł z odsetkami umownymi w wysokości 10% rocznie, ale nie więcej niż czterokrotność stopy lombardowej NBP, od kwoty 19 857,38 zł od dnia 17 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów sądowych.

W uzasadnieniu pozwu podała, że w ramach prowadzonej działalności zawarła

z pozwaną, w formie pisemnej, umowę pożyczki gotówkowej nr (...). Na podstawie tej umowy udzieliła pozwanej pożyczki pieniężnej w kwocie

i na okres wskazane w umowie. Pozwana zaś zobowiązała się do wykorzystania udzielonej pożyczki na warunkach określonych w umowie i jej zwrotu wraz z odsetkami

w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji przewidzianych w umowie. Z uwagi na niewywiązywanie się pozwanej z umowy, powodowy Bank skorzystał z przysługującego mu uprawnienia i wypowiedział pozwaną powyższą umowę z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia. W związku z upływem terminu wypowiedzenia, całość zobowiązania stała się wymagalna w dniu 24.11.2014 r. W dniu 07.03.2016 r. Bank skierował zaś do pozwanej przedsądowe wezwanie do zapłaty. Dalej strona powodowa wskazała, że dochodzi niniejszym pozwem wymagalnych należności wynikających z umowy w kwocie 25 982,32 zł w tym: kwoty 19 857,38 zł, stanowiącej wymagalną należność główną i kwoty 6 124,94 zł, stanowiącej wymagalne odsetki umowne, naliczone za okres od dnia 15.02.2014 r. do dnia 16.08.2016 r. włącznie. Podała też, że powyższe należności dowodzone są również dokumentem prywatnym w postaci wyciągu z ksiąg bankowych wystawionym na podstawie art. 95 ust. 1 prawa bankowego. Dochodzi natomiast odsetek umownych w wysokości wskazanej w umowie od wymagalnej należności głównej w kwocie 19 857,38 zł od dnia 17.08.2016 r. do dnia zapłaty w wysokości 10%, ale nie wyższej niż czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym. Wskazała również, że podjęła próbę pozasądowego rozwiązania sporu poprzez wysyłkę wezwania do zapłaty. Wystosowane wezwanie nie doprowadziło jednak do pozasądowego rozwiązania sporu z pozwaną. Do dnia złożenia niniejszego pozwu pozwana bowiem nie wywiązała się z obowiązku spłaty dochodzonych należności.

Postanowieniem z dnia 21 listopada 2016 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę tutejszemu Sądowi jako sądowi właściwości ogólnej.

Na rozprawie w dniu 27 lutego 2017 r. pozwana oświadczyła, że co najwyżej zgodziłaby się na zapłatę kwoty dochodzonej pozwem w ratach w wysokości po 300 zł miesięcznie, albowiem przedmiotowa umowa pożyczki została zawarta w istocie dla osoby trzeciej – R. Z. (1), która następnie pożyczyła od niej kwotę pożyczki wskazaną

w umowie. Osoba ta miała też spłacać pożyczkę bankową na zasadach określonych

w umowie zawartej ze stroną powodową, z którego to zobowiązania nie wywiązywała się, ale o czym nie informowała jej. Również wypowiedzenie umowy, jak i przedsądowe wezwanie do zapłaty, zostały skierowane na adres tej osoby. Dopiero po otrzymaniu pozwu w niniejszej sprawie, udało jej się skontaktować z tą osobą, która też zgodziła się podpisać ugodę notarialną, w której potwierdziła fakt zaciągnięcia przez nią pożyczki bankowej,

z jednoczesnym zobowiązaniem się do spłaty tej pożyczki na warunkach określonych

w umowie, jak też fakt zaprzestania spłaty pożyczki, bez poinformowania o tym jej.

W ugodzie ta osoba ta zobowiązała się też do zapłacenia kwoty dochodzonej niniejszym pozwem w ratach w wysokości po 300 zł miesięcznie, poczynając od marca 2017 roku, do 15. dnia każdego następnego miesiąca, jak też do zwrotu jej kosztów procesu zasądzonych od niej na rzecz strony powodowej.

W związku z tym Sąd zobowiązał pełnomocnika strony powodowej do ustosunkowania się na piśmie w terminie 14 dni do stanowiska pozwanej przedstawionego na rozprawie, w tym do wniosku pozwanej o rozłożenie na raty należności dochodzonej pozwem w zaproponowanej przez pozwaną wysokości po 300 zł miesięcznie, w związku z zawartą przez nią i R. Z. ugodą w formie aktu notarialnego z dnia 10 lutego 2017 r.

W piśmie procesowym z dnia 08 marca 2017 r. zawodowy pełnomocnik strony powodowej najpierw sprecyzował roszczenie w zakresie odsetek od należności głównej, wnosząc o zasądzenie tej należności z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, począwszy od dnia 19 grudnia

2016 r. do dnia zapłaty, z zastrzeżeniem, iż odsetki te nie mogą przekroczyć w stosunku rocznym dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie). W pozostałym zakresie podtrzymał twierdzenia, wnioski i żądania pozwu złożonego w elektronicznym postępowaniu upominawczym, a ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanej na rzecz strony powodowej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej w wysokości 17 zł od pełnomocnictwa. Oświadczył również, że powodowy Bank nie wyraża zgody na zawarcie ugody w ramach postępowania sądowego i spłaty

zobowiązania wynikającego z umowy nr (...) z dnia 01 października 2013 r. w ratach po 300 miesięcznie. Jednocześnie Bank nie wyklucza zawarcia porozumienia (ugody pozasądowej)

z pozwaną, po uzyskaniu prawomocnego wyroku uwzględniającego żądanie pozwu. Wskazał, że ugoda z dnia 10 lutego 2017 r. zawarta pomiędzy pozwaną a R. Z. nie wpływa

w żadnym zakresie na odpowiedzialność pozwanej z tytułu zobowiązania wynikającego

z umowy i nie może stanowić podstawy zawarcia ugody sądowej. Jednocześnie wskazał, że przedłożona przez pozwaną ugoda w formie aktu notarialnego może być potraktowana jako uznanie powództwa. Żądanie odsetek umownych w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym znajduje zaś swoje oparcie w § 11 ust. 2 umowy, natomiast ograniczenie wysokości odsetek wynika wprost z dyspozycji art. 481 § 2¹ k.c.

Na rozprawie w dniu 05 kwietnia 2017 r. pozwana podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W ramach prowadzonej działalności bankowej strona powodowa Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarła w dniu 01 października 2013 r. z pozwaną A. R. w formie pisemnej umowę pożyczki gotówkowej nr (...). Na podstawie tej umowy udzieliła pozwanej pożyczki

w kwocie 30 000 zł na okres wskazany w umowie. Pozwana zaś zobowiązała się do wykorzystania udzielonej pożyczki na warunkach określonych w umowie i jej zwrotu wraz

z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty.

Dowód: odpis umowy (...) Nr (...)(...) z dnia 01 października 2013 r.

Z uwagi na niewywiązywanie się przez pozwaną z umowy, powodowy Bank skorzystał z przysługującego mu uprawnienia i wypowiedział pozwaną powyższą umowę

z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia. W związku z upływem terminu wypowiedzenia, całość zobowiązania stała się wymagalna w dniu 24 listopada 2014 r.

Dowód: kserokopia wypowiedzenia umowy z dnia 06 października 2014 r. wraz

z potwierdzeniem nadania pisma.

W dniu 07 marca 2016 r. powodowy Bank skierował zaś do pozwanej przedsądowe wezwanie do zapłaty.

Dowód: kserokopia przedsądowego wezwania do zapłaty z dnia 07 marca 2016 r. wraz

z potwierdzeniem nadania pisma.

Strona powodowa dochodzi niniejszym pozwem wymagalnych należności wynikających z umowy w kwocie 25 982,32 zł w tym: kwoty 19 857,38 zł, stanowiącej wymagalną należność główną i kwoty 6 124,94 zł, stanowiącej wymagalne odsetki umowne naliczone za okres od dnia 15.02.2014 r. do dnia 16.08.2016 r. włącznie. Powyższe należności dowodzone są dokumentem prywatnym w postaci wyciągu z ksiąg bankowych wystawionym na podstawie art. 95 ust. 1 prawa bankowego.

Dowód: wyciąg z ksiąg bankowych powodowego Banku nr (...) dnia 28 grudnia

2016 r.

Przedmiotowa umowa pożyczki została zawarta w istocie dla osoby trzeciej – R. Z., która następnie pożyczyła od pozwanej kwotę pożyczki wskazaną w umowie.

R. Z. miała też spłacać pożyczkę bankową na zasadach określonych w umowie zawartej przez pozwaną ze stroną powodową, z którego to zobowiązania nie wywiązywała się, ale

o czym nie informowała pozwanej. Również wypowiedzenie umowy, jak i przesądowe wezwanie do zapłaty, zostały skierowane na adres tej osoby, a nie pozwanej.

Dowód: kserokopia umowy pożyczki z dnia 01 października 2013 r. zawartej między pozwaną a R. Z., przesłuchanie pozwanej.

Dopiero po otrzymaniu pozwu w niniejszej sprawie udało się pozwanej skontaktować z R. Z., która zgodziła się podpisać ugodę notarialną, w której potwierdziła ona fakt zaciągnięcia przez nią pożyczki bankowej z jednoczesnym zobowiązaniem się do spłaty tej pożyczki na warunkach określonych w umowie zawartej przez pozwaną z powodowym Bankiem, jak też fakt zaprzestania spłaty pożyczki, bez poinformowania o tym pozwanej.

W ugodzie tej R. Z. zobowiązała się też do zapłacenia kwoty dochodzonej niniejszym pozwem w ratach w wysokości po 300 zł miesięcznie, poczynając od marca 2017 roku, do 15. dnia każdego następnego miesiąca, jak też do zwrotu pozwanej kosztów procesu zasądzonych od niej na rzecz strony powodowej.

Dowód: wypis aktu notarialnego Repertorium A numer (...) z dnia 10 lutego 2017 r., stanowiącego ugodę oraz oświadczenie o poddaniu się egzekucji, przesłuchanie pozwanej.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w całości.

Należy przede wszystkim podkreślić, że dochodzone roszczenie nie budzi wątpliwości w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego i w związku z tym nie ma podstaw do jego kwestionowania. Należy też zgodzić się z twierdzeniem strony powodowej, że ugoda

z dnia 10 lutego 2017 r. zawarta między pozwaną a R. Z. nie wpływa w żadnym zakresie na odpowiedzialność pozwanej z tytułu zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki gotówkowej zawartej ze stroną powodową, jak też, że ugoda ta może być potraktowana jako nieprawidłowe uznanie powództwa. Zgodnie zaś z art. 213 § 2 k.p.c. sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że jest ono sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Pozostawała zatem do rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie jedynie kwestia rozłożenia na raty zasądzonego świadczenia, zgodnie z wnioskiem pozwanej.

Według przepisu art. 320 k.p.c., w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może

w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia, wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. Cytowany przepis wprowadza szczególną zasadę wyrokowania dotyczącą przedmiotu orzekania, dając sądowi możliwość wydania orzeczenia zasądzającego roszczenie powoda z uwzględnieniem interesów pozwanego w zakresie czasu wykonania wyroku. Jest to tzw. moratorium sędziowskie. Rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty albo wyznaczenie odpowiedniego terminu do spełnienia zasądzonego świadczenia jest możliwe tylko

„w szczególnie uzasadnionych wypadkach”. Takie wypadki zachodzą przede wszystkim, jeżeli ze względu na stan majątkowy, rodzinny lub zdrowotny, spełnienie świadczenia przez pozwanego niezwłocznie lub jednorazowo byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody. Wskazane

uprawnienie sądu ma także na celu uchronienie dłużnika od postępowania egzekucyjnego i umożliwienie mu wykonania wyroku w sposób dobrowolny (M. Jędrzejewska, [w:] T. Ereciński, J. Gudowski, M. Jędrzejewska, Komentarz do Kodeksu postępowania cywilnego. Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze, tom 1, Warszawa 2002, s. 609).

W niniejszej sprawie Sąd zaś ustalił, że przedmiotowa umowa pożyczki została zawarta w istocie dla osoby trzeciej – R. Z., która następnie pożyczyła od pozwanej kwotę pożyczki wskazaną w umowie bankowej. Osoba ta miała też spłacać pożyczkę na zasadach określonych w umowie zawartej ze stroną powodową, z którego to zobowiązania nie wywiązywała się, ale o czym nie informowała pozwanej. Należy również zauważyć, że zarówno wypowiedzenie umowy bankowej, jak i przesądowe wezwanie do zapłaty, zostały skierowane do pozwanej na adres R. Z., mimo że z umowy tej nie wynika, aby pozwana wskazywała taki adres dla korespondencji. Można więc potraktować takie działanie Banku jako niezgodne z umową, co więcej – prowadzące do uznania doręczenia takiego wypowiedzenia za bezskuteczne, ze wszelkimi wynikającymi z tego skutkami. Pozwana jednak w istocie nie kwestionowała żądania pozwu, oświadczyła natomiast, że co najwyżej zgodziłaby się na zapłatę kwoty dochodzonej pozwem w ratach w wysokości po 300 zł miesięcznie. Dopiero bowiem po otrzymaniu pozwu w niniejszej sprawie udało jej się skontaktować z R. Z., która też zgodziła się podpisać ugodę notarialną, w której potwierdziła ona fakt zaciągnięcia przez nią pożyczki bankowej z jednoczesnym zobowiązaniem się do spłaty tej pożyczki na warunkach określonych w umowie, jak też fakt zaprzestania spłaty pożyczki, bez poinformowania o tym pozwanej. W ugodzie R. Z. zobowiązała się też do zapłacenia kwoty dochodzonej niniejszym pozwem w ratach

w wysokości po 300 zł miesięcznie, poczynając od marca 2017 roku, do 15. dnia każdego następnego miesiąca, jak też do zwrotu jej kosztów procesu zasądzonych od niej na rzecz strony powodowej. Jak wynika z dowodu z przesłuchania pozwanej, z zobowiązania tego

R. Z. dotychczas wywiązuje się.

W świetle tych wszystkich okoliczności, mając też na uwadze wskazane wyżej zachowanie powodowego Banku, Sąd uwzględnił wniosek pozwanej o rozłożenie zasądzonej należności na raty, przyjmując przy tym, że odpowiednie będą raty w zaproponowanej przez pozwaną wysokości po 300 zł miesięcznie, za wyjątkiem ostatniej raty w wysokości 182,32 zł, płatne poczynając od daty uprawomocnienia się wyroku, do dnia 20. każdego miesiąca.

Rozkładając z mocy przepisu art. 320 k.p.c. zasądzone świadczenie pieniężne na raty, Sąd miał też na względzie, że nie można odmówić przyznania stronie powodowej żądanych odsetek, sprecyzowanych w piśmie procesowym z dnia 08 marca 2017 r., ale tylko za okres do dnia wydania wyroku zasądzającego świadczenie. Rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty ma bowiem ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat (uchwała Sądu Najwyższego

z dnia 22 września 1970 r., III PZP 11/70, OSNC 1971, nr 4, poz. 61). Z tych względów Sąd przyznał odsetki umowne od kwoty 19 857,38 zł jedynie za okres od dnia 19 grudnia 2016 r. do dnia wyrokowania.

Mając powyższe na względzie, na podstawie przytoczonych przepisów, orzeczono jak w punktach I i II wyroku.

W niniejszej sprawie żądanie strony powodowej zostało w całości uwzględnione, co oznacza, że zgodnie z przepisem art. 98 § 1 k.p.c. pozwana jest zobowiązana do zwrotu stronie powodowej poniesionych przez nią kosztów procesu. Według zaś przepisu art. 99 k.p.c. w zw. z art. 98 § 3 k.p.c., do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. W świetle wskazanych przepisów, do kosztów procesu poniesionych przez stronę powodową należało zaliczyć: całą opłatę od pozwu w kwocie 1 300 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł

i wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 4 800 zł (§ 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.), co daje łączną kwotę 6 117 zł.

Z tych względów, na podstawie powołanych przepisów, orzeczono jak w punkcie III wyroku.